

Sygn. akt IX Ka 179/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2013 roku Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - SSO Barbara Plewińska / spr /

Sędziowie - SO Marzena Polak

- SO Mirosław Wiśniewski

Protokolant - st. sekr. sąd. Anna Ryłow

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Barbary Dryzner

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2013 roku

sprawy **R. K.**

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 5 lutego 2013 roku sygn.akt VIII K 1760 /12

I. uznając apelację za oczywiście bezzasadną, zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

IX Ka 179/13

UZASADNIENIE

R. K. został oskarżony o to, że:

24 sierpnia 2012 r. w T., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem V. (...) zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa znajdującej się na przejściu przez jezdnię pieszej J. C. i potrącił ją, co spowodowało obrażenia ciała naruszające czynności jej narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni,

- tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 5 lutego 2013 roku (sygn. akt (VIII K 1760/12) na mocy art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne w sprawie przeciwko R. K. warunkowo umorzył na okres 1 roku tytułem próby, zasądając na podstawie art. 67 § 3 kk od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej J. C. nawiazkę w wysokości 200 złotych.

Oskarżony został zwolniony w całości od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania obciążony został Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego.

Wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 67 § 3 kk poprzez orzeczenie od oskarżonego nawiązki na rzecz pokrzywdzonej w sytuacji gdy nawiązka taka może być orzeczona jedynie na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej

W związku z powyższym zarzutem prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie od oskarżonego nawiązki w wysokości 200 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się oczywiście bezzasadna.

Nie miał racji prokurator podnosząc, że rozstrzygnięcie sądu meriti w przedmiocie nawiązki orzeczonej w trybie art. 67 § 3 kk było błędne z uwagi na orzeczenie jej na rzecz pokrzywdzonej J. C., a nie na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Należało zgodzić się z sądem I instancji, który trafnie wywiódł, że przepis art. 67 § 3 kk przewidujący możliwość orzeczenia nawiązki w przypadku warunkowego umorzenia postępowania jest przepisem *lex specialis* w stosunku do przepisu art. 47 § 1 kk, który określa warunki orzekania nawiązki wyłącznie w razie skazania sprawcy za wskazane w tym przepisie przestępstwo. Nie ma więc podstaw by stosować reguły orzekania nawiązki o jakich mowa w art. 47 § 1 kk, w tym w szczególności regułą określającą podmiot na rzecz którego nawiązkę należy orzekać.

Także redakcja przepisu art. 67 § 3 kk sprzeciwiała się przyjęciu, że nawiązka orzekana w przypadku warunkowego umorzenia postępowania jest nawiązką,

o której mowa w art. 47 § 1 kk. Dopuszczając w art. 67 § 3 kk możliwość zasądzenia nawiązki w sytuacji warunkowego umorzenia postępowania, ustawodawca nie wskazał, że chodzi o nawiązkę z art. 47 § 1 kk ani nie ograniczył kręgu podmiotów uprawnionych do otrzymania tejże nawiązki, w sposób analogiczny jak to uczynił w art. 47 § 1 kk. Ustawodawca wskazał, jedynie, że sąd może orzec nawiązkę. Nie odesłał w tym względzie do regulacji z art. 47 § 1 kk. Stosowne natomiast odesłania do poszczególnych przepisów kodeksu karnego zostały wprowadzone w odniesieniu do pozostałych środków orzekanych w trybie art. 67 § 3 kk. Przykładowo ustawodawca określił, że orzekane przy warunkowym umorzeniu postępowania świadczenie pieniężne jest świadczeniem pieniężnym z art. 39 pkt 7 kk, zakaz prowadzenia pojazdów jest zakazem z art. 39 pkt 3 kk oraz przewidział orzekanie obowiązków wymienionych w art. 72 § 1 pkt 1 - 3, 5 - 6a, 7a lub 7b. Brak odwołania się do zasad orzekania nawiązki określonych w art. 47 § 1 kk nie pozwalał na przyjęcie, że nawiązka ma być orzeczona wyłącznie na rzecz podmiotu określonego w art. 47 § 1 kk. Gdyby bowiem zamiarem ustawodawcy było sprecyzowanie, że chodzi o nawiązkę orzekaną na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej to wprost wskazałby w treści art. 67 § 3 kk ten podmiot jako wyłącznie uprawniony do otrzymania nawiązki bądź powołałby się w tym zakresie na regulację z art. 47 § 1 kk.

Przeciwnie stanowisko prokuratora poparte przywołanym w apelacji fragmentem uzasadnienia do projektu ustawy z 12 lutego 2010 roku nowelizującej kodeks karny, nie przekonało o trafności sugestii skarżącego. W w/w uzasadnieniu do projektu ustawy wyrażono zapatrywanie, że nawiązka orzekana w związku zastosowaniem instytucji warunkowego umorzenia postępowania będzie orzekana na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, jednakże przepis art. 67 § 3 kk wcale takiego rozwiązania nie przewiduje

i sugerowana interpretacja wydaje się dowolna. Ustawodawca w art. 67 § 3 kk nie wskazał podmiotu uprawnionego do otrzymania nawiązki ani nie odsyła w tym względzie do przepisu art. 47 § 1 kk, w związku czym nie ma na chwilę obecną podstaw by twierdzić, że orzekana na podstawie art. 67 § 3 kk nawiązka winna być orzekana wyłącznie na rzecz Funduszu wskazanego w art. 47 § 1 kk.

O trafności powyższego założenia przekonał ponadto fakt, że Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej nie jest jedynym podmiotem na rzecz którego na gruncie obecnie obowiązujących przepisów

można orzec nawiązkę. Istnieją bowiem pozakodeksowe regulacje, które określają szczególne zasady orzekania nawiązki i przewidują orzekanie nawiązki na rzecz innego podmiotu niż Fundusz bądź orzekanie nawiązki na inne cele. Wymownym tego przykładem jest przepis art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, który przewiduje orzeczenie nawiązki - w podanej tam maksymalnej wysokości

- wyłącznie na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii. W świetle zasad logicznego rozumowania nie ulegało wątpliwości, że wskazanie, iż nawiązka ma być przeznaczona na określony cel determinowało pośrednio oznaczenie podmiotu

- beneficjenta nawiązki i przekonało, że nawiązka wobec osób skazanych za popełnienie czynu z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ma być orzekana tylko na rzecz pewnej określonej kategorii podmiotów, tj. tych, które zajmują się ochroną naruszonych przez ich przestępstwa dóbr. Na gruncie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nawiązka na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej nie będzie wchodziła więc w grę.

Mając na uwadze powyższe, jako słuszne należało uznać rozstrzygnięcie sądu meriti, który orzekł - w myśl art. 67 § 3 kk - nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej J. C..

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia lub zmiany wyroku z urzędu, dlatego też należało utrzymać go w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kk.